

Buna-Vestire

Fiecare eveniment din istoria mântuirii trezește în ființa noastră un sentiment viu de credință, de dragoste și de recunoștință față de Dumnezeu și față de Biserica Sa cea sfântă.

În chip deosebit, însă, la sărbătoarea Bunei-Vestiri, când prăznuim cea mai mare binefacere pe care cerul a trimis-o pământului, ființa fiecărui creștin evlavios este cuprinsă de o nemărginită bucurie, de nespusă mulțumire sufletească, gândindu-ne la începutul mântuirii noastre care s-a împlinit prin venirea în trup a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Prin revelația Divină, și din învățătura Sfintei Biserici noi știm că legătura dintre oameni și Dumnezeu, pe care o rupsesse păcatul, a putut fi restabilită numai prin venirea în lume a lui Iisus Hristos, iar această "Veste Bună" a venirii s-a adus omenirii de la Dumnezeu, de îngerul Gavriil, la Buna-Vestire.

Importanța acestui eveniment este mare. El este punctul din care pleacă și în jurul căruia gravitează toate actele sfinte ce se vor realiza în creștinism pentru mântuirea neamului omenesc. Cu inimă plină de bucurie pentru "Vestea cea bună", adusă de îngerul Gavriil uneia din fiicele pământului, ne apropiem și mai mult de acest praznic de taină, și de minunea ce o cuprinde el, pentru a vedea cine este aceea pe care cerul a ales-o și a făcut-o "Născătoare de Dumnezeu", prin care răsare bucuria a toată lumea.

Fecioara a fost fiica lui Ioachim și Ana, doi bătrâni credincioși din Nazaretul Galileei. Singuri, fără urmași, bătrânii Ioachim și Ana nu încetau a se ruga lui Dumnezeu să le dăruiască un copil. La vârsta lor înaintată, Ioachim și Ana își pun ultima nădejde în Dumnezeu, pe care El le-o răsplătește dăruindu-le o fiică, care nu este alta decât aceea care a fost făgăduită protopărinților noștri, Adam și Eva, în rai (Fac. 3, 15).

Cu nașterea acestei copile, se face "începutul mântuirii noastre".

Numele pe care îl aleg și i-l pun părinții copilei lor este un nume din cele mai frumoase, care se obișnuia la vechii Evrei.

Acest nume este Miriam sau Maria, care vrea să însemne "cea plăcută", "cea frumoasă", "Doamnă" și "Stăpână".

Părinții Sfintei Fecioare erau conștienți de chemarea dumnezeiască de a da naștere unui vas ales închinat lui Dumnezeu. Preacurata Fecioară era vasul ales, care va aduce în lume și va purta în brațe pe Fiul lui Dumnezeu.

Fecioara Maria se naște cu păcatul strămoșesc, asemenea tuturor oamenilor, dar în ființa ei nu-și manifesta lucrarea sa. Prin zămislire Fecioara Maria este curățată de păcatul strămoșesc. Pentru Preacurata Fecioară Maria, dumnezeiasca naștere a lui Iisus Hristos va fi ca un foc curățitor al trupului plin de har, de orice urmare a păcătuirii strămoșești.

Ea a fost scutită, însă, de orice păcat personal, întrucât de la naștere a fost "plină de har".

Locașul Domnului este preacurat trupest și sufletește, fapt adevărat de îngerul care i-a zis: "Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei" (Luca 1, 28).

Credincioși făgăduinței făcute lui Dumnezeu, că îi vor închina fiica ce se va naște din trupul uscat de ani, dreptii Ioachim și Ana duc copila la templul din Ierusalim, la vârsta de 3 ani. Arhiereu la templu, pe atunci era Zaharia. Acesta primind darul viu și omenesc în brațele sale, intră cu el "întru cele mai dinăuntru ale templului". Cea plină de har intră cu Arhiereul în Sfânta Sfintelor unde nu intra nimeni decât Arhiereul o dată pe an, în ziua împăcării. Ieșind Arhiereul cu ea din templu, o dădu spre păstrare și îngrijire bătrânelor templului, care locuiau în chilii separate alături de fecioarele mai vârstnice și cele ale preoților. În tovărășia plăcută a celorlalte fecioare mirese ale lui Dumnezeu din templu, Maria cântă imne lui Dumnezeu, citește cărți sfinte, se roagă și ajută pe preoți la serviciile templului. Aici sufletul ei își însușește o frumoasă zestre religioasă: curăția, smerenia, ascultarea, rugăciunea, spiritul de jertfă și frumusețea duhovnicească.

Anii se scurg și Fecioara Maria ajunge la vârsta de 15 ani, când

trebuia să părăsească templul. Nevoind să se căsătorească, cum procedau celelalte fecioare ce-și făceau ucenicia la templu și întrucât părinții ei muriseră, a fost dată în grija unui tutore (logodnic), rudenie cu ea, în vârstă de 84 de ani cu numele de Iosif. El era din seminția lui David, om drept și cuvios.

În casa lui Iosif Preacurata Fecioară Maria își petrecea tot timpul cu rugăciuni și meditație. Într-una din zile, în timp ce se afla în rugăciune, a fost trimis de Dumnezeu la ea îngerul Gavriil (Luca 1, 26) cu cea mai frumoasă dintre veștile pe care le-a primit vreun pământean. Astfel, îngerul îi spune "Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei" (Luca 1, 28).

La apariția îngerului și la auzul acestor cuvinte Fecioara este cuprinsă de frică și cutremurare. Dar îngerul o liniștește, spunându-i: "Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu, și iată vei lua în pântec și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Prea Înalt se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele său și va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit" (Luca 1, 30-33). Mirată de această veste, Fecioara Maria întreabă cum e cu putință să conceapă și să nască, când ea nu știe de bărbat (Luca 1, 36).

Îngerul îi alungă nedumerirea, spunându-i: "Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri, pentru aceea și Sfântul ce se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema" (Luca 1, 35).

Fiul ce se va naște, va avea înaintemergător pe Ioan Botezătorul, fiul cu șase luni mai vârstnic al Elisabetei. Fecioara înțelege faptul extraordinar, că ea este aceea care a fost aleasă pentru împlinirea profețiilor, de aceea se supune voinței lui Dumnezeu, spunând: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău“ (Luca 1, 38). Când Fecioara a rostit cuvintele: "Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău", ea s-a încadrat în

planul dumnezeiesc al mântuirii, conceput din veșnicie și împărtășit neamului omenesc imediat după săvârșirea păcatului strămoșesc. Promisiunea făcută celor dintâi oameni că va izbăvi neamul omenesc de păcat, a fost prima bunăvestire. Ea s-a repetat mereu, prin graiul profetilor, care în chipuri grăitoare, au făcut planul lui Dumnezeu de a mântui lumea printr-o fecioară, cu arătarea că ea va rămâne fecioară și după nașterea Mântuitorului promis. Astfel, Dumnezeu s-a arătat lui Moisi sub chipul rugului de foc "și iată rugul ardea, dar nu se mistuia" (Ieșire 3, 2).

Iar Dumnezeu a grăit: "Moisi! Moisi! Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt" (Ieșire 3, 2).

Așa și Fecioara Maria va cuprinde în sânul ei focul dumnezeirii și nu se va mistui, va naște pe Dumnezeu și Maică fiind va rămâne fecioară, iar sălășluirea lui Dumnezeu într-însa o va sfinți, va face din ea "loc sfânt", de care nu se cuvine a ne apropia decât cu cutremur și îngenuncheată inimă.

Neprihănirea fecioarei o proorocește Isaia, când spune: "Domnul însuși va da un semn: iată fecioara va avea în pântece și va naște fiu și va chema numele lui Emanuel" (Isaia 7, 14).

Profetul Iezechil o vede ca pe ușa de răsărit a Bisericii ce va cuprinde toate neamurile. "Și mi-a zis Domnul: Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide, și nici un om nu va intra pe ea, căci Domnul Dumnezeu lui Israel a intrat pe ea. De aceea va fi închisă" (Iezechil 44, 2). Profetul Ieremia o întâmpina cu lauda lui Dumnezeu: "Locaș al dreptății și munte sfânt, Domnul să te binecuvinteze" (Ieremia 31, 23), iar psalmistul David cântă măririle nespuse ale miresei lui Dumnezeu. "Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta îmbrăcată în haină aurită și preaînfrumusețată" (Ps. 44, 11).

Așa au grăit proorocii însuflețiți de Dumnezeu, despre femeia

prin care va veni mântuirea: va fi Fecioară neprihănită, va naște nu din poftă bărbătească, ci prin puterea lui Dumnezeu. Fecioară a fost înainte de naștere, Fecioară va fi după naștere. Ea nu va avea alți fii, căci numai Dumnezeu va trece printr-însa, sfântind-o și dându-i mărire de împărăteasă a firii. După cum lumina pătrunde prin sticlă fără a o sparge, cum Mântuitorul a înviat din mormânt fără a sparge pecetea mormântului și cum a intrat la Sfinții Apostoli fiind ușile încuiate, așa s-a născut Iisus din Fecioara Maria fără a strica pecetea fecioriei.

E greu de înțeles pentru mintea noastră mărginită acest lucru, pentru că este taina lui Dumnezeu, dar pentru cei ce cred în puterea lui Dumnezeu, este lucru minunat și plin de bucurie. Căci scris este: "Unde vrea Dumnezeu se biruiește rânduiala firii", "la Dumnezeu nici un lucru nu este cu neputință" (Luca 1, 37).

Buna-Vestire este ziua în care Dumnezeu se pogoară la noi, ziua întrupării lui Dumnezeu. Dumnezeu se îmbracă în haina trupului omenesc, arătând prin aceasta iubirea, bunătatea, înțelepciunea, dragostea și puterea dumnezeiască.

Se bucură astăzi cerul și se veselește pământul că stăpânul cerului și al pământului se coboară cu iubire la făptura Sa, zămislindu-se din Preacurata Fecioară Maria și astfel dăruind omului frumusețea cea dintâi pe care a pierdut-o în raiul pământesc (Minei). Recunoștința noastră a creștinilor, va fi de-a pururi către Fecioara și Maica Domnului, pentru că la Buna-Vestire, în numele lumii întregi, a răspuns chemării dumnezeiești spre mântuire fiindu-ne pildă desăvârșită de smerenie și ascultare către Părintele Cerească.

Pe Sfânta Fecioară o cinștim mai mult decât pe toți sfinții și îngerii, căci ea este Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii, mai cinștită decât heruvimii și mai mărită, fără de asemănare decât serafimii - cum spune cântarea bisericească. În cinstea ei s-au

compus atâtea imne, s-au rânduie atâtea sărbători și s-au ridicat atâtea biserici. Sfântul Efrem Sirul, care trăiește în secolul al IV-lea a scris un impresionant imn consacrat Preacuratei Fecioare, în care între altele zice: "Fecioara m-a îndemnat să cânt taina pe care o contemlu cu admirație, Fiule al lui Dumnezeu, dă-mi minunatul Tău dar, ajută-mi să acordez lira și să pictez icoana preafrumoasă a Maicii Tale iubite".

Preacurata Maria își aduce Fiul pe lume într-o feciorie, alăptează pe Acela care a săturat neamurile la neîntinutul ei sân, ține pe Cel care susține universul. Ea este fecioară. Ea este maică. Ce nu este ea?

Sfântă trupește, într-o totul frumoasă sufletește, curată duhovnicește, desăvârșită în simțire, credincioasă, plină de toate darurile.

În Maria se bucură neamul fecioarelor, căci una dintre ele a născut pe Cel care susține întreaga creație. Acela care a eliberat neamul omenesc de gema în robie.

În Maria se bucură vechiul Adam, rănit de șarpe. Maria a dat lui Adam un descendent, care i-a îngăduit să ucidă șarpele blestemat și să-l tămăduiască de rana sa aducătoare de moarte. Preoții să se bucure într-o Fecioara binecuvântată. Ea a adus în lume Marele Preot care s-a oferit pe sine însuși jertfă. El a pus capăt vechilor jertfe, făcându-se jertfă cu care a îmblânzit pe Tatăl.

În Maria se bucură toți profeții. În ea s-au împlinit profețiile lor, s-au ridicat și s-au confirmat zicerile lor.

Fecioara Maria s-a ridicat mai presus decât cetele îngerești și decât toți sfinții, prin două trăsături fundamentale care constituie noblețea veșnică a femeii, fecioria și maternitatea. Fecioria înseamnă puritate sufletească și trupească. Ca fecioară strălucește chip deosebit neegalat de sfințenia lui Dumnezeu, ce strălucește într-o înso. Ca Maică naște pe Fiul lui Dumnezeu, participând nu numai la întruparea unei ființe umane, ci la crearea din nou a omenirii și a

cosmosului, a doua zidire a lumii prin Iisus Hristos. "Dacă fecioria o înalță peste toate fecioarele, calitatea de Maică a lui Dumnezeu o ridică peste toate fapăturile (Dr. N. Mladin, **Predici**, Sibiu.).

Mărirea ei întrece mărirea îngerilor, căci aceștia sunt numai slujitori, vestitori ai lui Dumnezeu, iar Preacurata Fecioară Maria este tron al dumnezeirii, poarta cerului și scara lui Iacob (Facere 27 10-12), care leagă cerul cu pământul. Este sceptrul împăratului Hristos, locașul lui Dumnezeu Cuvântul, care a născut pe izvorul vieții și al nemuririi, Făcătorul a toată făptura cea văzută și cea nevăzută, pe Fiul lui Dumnezeu.

Precum prin Eva ne-a venit moartea, prin Fecioara Maria ne-a venit viața, mântuirea.

Precum prin neascultarea Evei a intrat păcatul în lume, prin ascultarea Fecioarei Maria, supunându-se voii lui Dumnezeu, de a naște pe Mesia, Fiul lui Dumnezeu, ne-a venit răscumpărarea. Maica Domnului a devenit și Maica noastră a tuturor, maica îndurătorilor, maica tuturor deznădăjduiților, mângâierea celor întristați, adăpostirea celor rătăciți, apărătoarea și ocrotitoarea văduvelor și orfanilor.

Spre Maica Domnului se îndreaptă cu deplină încredere privirile creștinilor. Spre ea își înalță credincioșii, cu ochii înlăcrimați și cu mâini tremurânde, rugăciunile lor fierbinți. În fața icoanei îngenunchează cel apăsător de povara păcatelor vărsând lacrimi de pocăință sinceră.

În fața icoanei ei își pleacă genunchii cu adâncă cutremurare credincioși tineri și bătrâni, bărbați și femei, pentru a cere mila și ajutorul ei prea înalt.

Astăzi e zi de bucurie. E ziua Bunei-Vestiri... Cele de sus cu cele de jos se împreună. Adam se înnoiește, Eva scapă de întristarea cea dintâi; "să se bucure făptura și cu glasuri să cânte..."

se spune într-una din cântările sărbători (Stihira stihoavnei).

E zi de bucurie fiindcă ni se aduce solia cerească a Bunei-Vestiri, și chipul neprihănit al Sf. Fecioare Maria.

Deci să înțelegem să trăim bucuria, lepădând pe "omul cel vechi", haina cea murdară a păcatului, și să lăsăm pe tot locul, unde ne purtăm pașii, urmele frumoase ale sufletului și ale faptei noastre.

Zi de bucurie! Cu o condiție: să curățăm grădina sufletească de omida păcatului, fiindcă păcatul nu este izvor de bucurie ci de amărăciune, dezgust și tristețe. Deci să fim atenți la „curățenia inimii”, care face să cadă bariera între noi și Dumnezeu, și să lăsăm să răsunе tainic: "Mai aproape de Tine, Doamne!"

Din seninătatea cerului, Preacurata Fecioară Maria privește spre noi credincioșii cu atâta blândete și bunătate, ocrotindu-ne ca o apărătoare caldă și rugătoare pentru noi.

De aceea, ori de câte ori, în viața noastră pământească întâlnim necazuri, greutăți, dureri, suferințe să ne îndreptăm privirea spre Maica îndurărilor. Cu credință și cu dragoste să ne apropiem de Maica noastră a tuturor, cerându-i să mijlocească pentru noi la Fiul său și Dumnezeuul nostru.

La acest dumnezeiesc praznic, cu suflete smerite să ne rugăm Maicii Domnului, să vindece neputințele noastre sufletești și trupești.

Să asculte rugăciunile și suspinele inimilor noastre! Să ne păzească sub acoperământul aripilor sale. Să ne trimită Preacurata Stăpână - făclia luminii celei neapropiate - o rază din căldura iubirii, armoniei și bucuriei cerești ca și noi pe pământ, oameni și popoare, să putem viețui în pace, armonie și bună înțelegere, spre binele și propășirea tuturor. Amin.